

men er i de ovenfor anførte beregninger omregnet til kapitalbeløb.

Der er ved beregningerne taget hensyn til, at erstatningen efter gældende lov nedsættes med 25 pct. ved det fyldte 67. år, således at den årlige ydelse efter dette tidspunkt kun udgør $\frac{3}{4}$ af den hidtidige årlige ydelse.

Alder	Ménerstatning	
	25 pct.	100 pct.
25	40.704	162.816
35	39.306	157.222
45	36.844	147.376
55	32.843	131.370
67	25.675	102.700

Spørgsmål 29:

Der ønskes en begrundelse for, at et eventuelt tab af erhvervsevne, der berettiger til erstatning inden 67-året, ikke bliver vurderet i forhold til eventuelle ekstraudgifter også ud over pensionsalderen, f. eks. i form af større behov for fremmed hjælp og betalte serviceydelser.

Svar:

Med erhvervsevnetabserstatningen tilsigter lovforslaget alene at kompensere for skadelidtes indtægtstab i resten af den pågældendes erhvervsaktive tid. Efter lovforslaget forudsættes den erhvervsaktive periode at ophøre ved det fyldte 67. år. Ved udmålingen af erhvervsevnetabserstatning kan der derfor ikke tages hensyn til eventuelle udgifter til eksempelvis fremmed hjælp og andre serviceydelser, der måtte være påkrævede. I denne henseende er der principielt ingen forskel, om skadelidte er fyldt 67 år eller ej.

Det forhold, at erhvervsevnetabserstatningen ophører ved det fyldte 67. år, må også ses i sammenhæng med lovforslagets generelle princip om så vidt muligt kun at erstatte det faktisk indtrufne økonomiske tab. I den typiske situation vil der ikke være noget erhvervsevnetab at erstatte, når en skadelidte når 67 års alderen, fordi den pågældende oftest alligevel vil overgå til folkepension på dette tidspunkt.

For at lette overgangen for skadelidte, når vedkommende fylder 67 år, skal der efter forslaget § 27, stk. 4, ydes et engangsbeløb på to gange den årlige ydelse.

Til erhvervsevnetabserstatningen efter forslaget kommer ménerstatningen, som er livsvarig.

Méngraden behøver ikke og vil vel sjældent være den samme som erhvervsevnetabsgraden, men er nedenfor opstillet på samme måde.

Efter forslaget § 28 kan der derimod ydes erstatning for varig mén, hvis arbejdsskaden har påført skadelidte varig og ikke ubetydelig skade af medicinsk art. Méngraden fastsættes på grundlag af skadens medicinske art og omfang og under hensyn til de ulemper, arbejdsskaden har forvoldt i skadelidtes personlige livsførelse.

Ménerstatningen vil naturligt – især ved de høje méngrader – virke også som en kompensation for udgifter til eksempelvis fremmed hjælp og andre særlige serviceydelser. Ménydelsen ydes i princippet for livstid og dækker derfor både før og efter det fyldte 67. år. Den særlige adgang til i specielt alvorlige tilfælde – tilfælde, hvor skadelidte må siges at være på det nærmeste hjælpeløs – at yde 120 pct. ménerstatning kan direkte ses som en kompensationsregel, der også omfatter de helt uundgåelige udgifter til sær- og ekstraudgifter, som vil forekomme i disse tilfælde.

Spørgsmål 30:

Hvilken årsløn skal lægges til grund i tilfælde af konstateret erhvervs sygdom? Er det den løn, der blev oppebåret umiddelbart inde afgørelsen af, at sygdommen var erhvervsbetonet, eller er der tale om gennemsnitslønnen inden for faget eller lignende?

Svar:

Den årsløn, der lægges til grund ved beregning af erhvervsevnetabserstatning/ efterlædteerstatning som følge af en anerkendt erhvervs sygdom eller en sygdom efter forslaget § 10, stk. 3, er principielt skadelid-